

УДК 343.9

І. Б. Король

**ПРОБЛЕМИ КЛАСИФІКАЦІЇ КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ОСОБУ,
ЩО ПІДЛЯГАЄ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІЙ ОХОРОНІ**

Чітке розуміння змісту кримінально-правової норми та її відповідність загальним очікуванням суспільства є одними з основних передумов її дієвості. Говорячи про низький рівень захисту особистого життя громадян від незаконного втручання з боку держави й окремих осіб, потрібно усвідомлювати, що ефективність кримінально-правових норм у цій сфері прямо залежить від чіткого законодавчого формулювання об'єктивної сторони складу злочину та відповідності змісту об'єкта охорони загальносуспільним уявленням про поняття й зміст таємниць особистого життя людини.

Незважаючи на те, що питання щодо необхідності такої охорони не викликає сумнівів, особистісний характер охоронюваних прав зумовлює значні труднощі під час визначення об'єкта порушення недоторканності приватного життя особи та ускладнює правозастосування.

Проблемам кримінально-правової охорони недоторканності приватного життя присвячено дисертаційні роботи Н.Ю. Акініної, А.Г. Блінова, Д.В. Бушкова, І.П. Галигіної, О.П. Горпинюк, І.Р. Діваєвої, В.М. Жеребкіна, Е.Е. Калашнікової, Б.Н. Каднікова, О.В. Мозгового, П.Н. Макеєва, І.А. Шевченко.

Загальні питання охорони недоторканності приватного життя та його окремі аспекти висвітлено в дослідженнях Д.С. Азарова, П.П. Андрушка, М.В. Анчукової, І.Ю. Дем'яненко, Є.Ю. Захарова, Д.Ю. Кондратова, С.Я. Лихової, К.Б. Марисюка, А.М. Титова та деяких інших. Проте автори висвітлюють переважно або питання сутності й забезпечення права на недоторканість приватного життя, або проблеми охорони окремих його аспектів.

При цьому характеристика проблеми регулювання відносин у сфері кримінально-правової охорони таємниць особистого життя буде неповною без з'ясування змісту юридичних термінів, класифікації об'єктів такої охорони та їх співвідношення.

Викладене зумовлює необхідність постановки як мети статті з'ясування змісту поняття «таємниця приватного життя особи», встановлення основних критеріїв поділу особистих таємниць і проведення їх класифікації.

Чітке й однозначне розуміння сутності та змістового наповнення інформації, що становить об'єкт кримінально-правової охорони недоторканності особистого (приватного) життя, повинне стати основою для вирішення питань термінології нормативно-правових актів у цій сфері. На жаль, сучасний стан правового регулювання у сфері систематизації видів і правових режимів інформації характеризується відсутністю чіткого й обґрунтованого критерію для класифікації таємниць приватного життя громадян. Це підтверджується безсистемним вживанням у законодавстві різних термінів, які характеризують схожі, а іноді й однакові явища та об'єкти життя суспільної реальності.

Не зупиняючись окремо на проблемах теоретико-правового визначення поняття «таємниця» в межах нашого дослідження, зазначимо лише, що можна виділи-

ти одну суттєву ознаку таємниць загалом і таємниць особистого життя зокрема: вжиття власником інформації певних заходів щодо недопущення вільного доступу до неї. Такий висновок постає з аналізу поняття «конфіденційна інформація» та галузевих норм щодо охорони певного виду таємниць. Тобто конкретний зміст відомостей, що становлять таємницю особистого життя, фактично завжди має диспозитивний характер, оскільки прямо залежить від волі й дій конкретної особи.

Таким чином, зміст таємниці особистого життя складають відомості, які характеризуються такими ознаками:

1. це відомості про особу, її думки та вчинки;
2. ці відомості мають конфіденційний характер, тобто особа сама встановлює правовий режим їх поширення; вони не підлягають всезагальному розголошенню;
3. це відомості, які охороняються традиціями, нормами моралі й законом;
4. розголошення їх у будь-якому випадку може завдати шкоди правам та інтересам особи (осіб), якої (яких) вони стосуються;
5. ці відомості стосуються реалізації особистих немайнових і майнових прав, які невід'ємно пов'язані з особою;
6. це відомості про особу, яку може бути конкретно ідентифіковано.

Зживаючи поняття «конфіденційна інформація про особу» або «таємниця обставин особистого життя», законодавець не розкриває їх зміст, зазначаючи лише, що особа сама з'ясовує, які відомості належать до конфіденційної інформації. Це викликає питання про те, які види таємниць приватного життя особи підлягають кримінально-правовій охороні, які саме обставини приватного життя становлять зміст цих таємниць.

У науковій літературі питання класифікації таємниць є одним із найбільш дискусійних, незважаючи на наявність великої кількості досліджень.

Так, В.В. Михайлов поділяє таємниці на три групи залежно від того, хто є власником відповідної інформації: 1) таємниці приватного життя особи; 2) інформація, що відображає різноманітні сфери суспільного життя; 3) державні секрети. До таємниць приватного життя автор відносить такі підвиди: 1) банківську таємницю, таємницю вкладу; 2) лікарську (медичну) таємницю; 3) податкову таємницю; 4) таємницю переписки; 5) таємницю телефонних переговорів, поштових, телеграфних та інших повідомлень; 6) таємницю попереднього слідства; 7) таємницю усиновлення; 8) таємницю страхування; 9) адвокатську таємницю; 10) таємницю ставлення до релігії та таємницю сповіді; 11) таємницю голосування; 12) відомості щодо заходів безпеки суддів, службових осіб правоохоронних і контролюючих органів [7, с. 5].

Схожу позицію займає О.П. Горпинюк, проте, на її думку, вищевказані категорії є видами інформації про особу, які в сукупності становлять зміст приватності (в інформаційному аспекті) [3, с. 21].

Л.О. Красавчикова, досліджуючи зміст поняття «таємниця особистого життя» та конкретні варіанти її прояву, зазначає: «Сфера охоронюваного законом особистого (приватного) життя містить у собі два основні блоки: один із них – власне особисте (приватне) життя, яке розглядається як індивідуальне буття особистості; другий – особистісні (приватні) елементи в явищах, зв'язках і відносинах конта-

ктної зони». При цьому під контактною зоною дослідник має на увазі зіткнення особистого й суспільного, приватного й публічного життя, коли особистісні та соціальні елементи переплітаються, як це відбувається, наприклад, під час звернення громадянина за медичною допомогою до лікувального закладу, коли співробітники цього закладу вимушені ознайомлюватися з деякими подробицями його приватного життя, що пов'язані із захворюванням і майбутнім лікуванням [4, с. 168].

Фактично перехід від приватної до публічної сфери відбувається за виникнення правовідносин, спрямованих на реалізацію особистих прав і свобод, невід'ємно пов'язаних із людиною, коли для неї необхідною є участь професіоналів у тій чи іншій сфері. Змішування особистої та суспільної сфер існує там, де мова йде про виникнення або поширення (передачу) певних відомостей, тісно пов'язаних з особистим життям людини та отриманих іншою стороною під час виконання обов'язків учасника відповідних правовідносин (збереження банківської, нотаріальної, лікарської (медичної) таємниць, таємниці усиновлення тощо).

Тому в правовій літературі справедливо зазначається, що існують таємниці виключно особисті (нікому не довірені) і таємниці професійні (особисті таємниці, довірені представникам певних професій: лікарям, адвокатам, нотаріусам, священникам) [10, с. 161].

М.Н. Малеїна відмічає: «Законодавство вводить спеціальні норми щодо захисту приватного життя, коли громадянину для здійснення свого права необхідне сприяння третіх осіб – професіоналів: медична таємниця, нотаріальна таємниця, адвокатська таємниця, банківська таємниця, таємниця листування, телефонних розмов, телеграфних повідомлень, таємниця усиновлення, інші професійні таємниці; тенденція розвитку законодавства така, що поступово вводяться норми, які закріплюють охорону нових професійних таємниць» [5, с. 153–154]. На це ж звертає увагу Л.О. Красавчикова, вказуючи, що спеціальні норми розосереджені в нормативних актах, які мають відмінну галузеву приналежність. Дослідник висуває пропозицію ввести до цивільного законодавства загальну норму, яка закріплюватиме право громадян на недоторканність приватного життя та збереження відомостей про приватне життя, які отримані іншою особою під час виконання своїх професійних обов'язків (суспільних доручень) [4, с. 187–188].

М.Н. Малеїна також вказує на необхідність появи в подальшому норми, спрямованої на охорону відомостей, що складають професійну таємницю [5, с. 154].

І.Л. Петрухін, розрізняючи види таємниць, виділяє таємниці особистого (приватного) життя та особисті таємниці. До особистих таємниць він відносить таємницю творчості й спілкування, таємницю сімейних та інтимних взаємовідносин, таємницю житла, щоденників, особистих паперів, таємницю поштово-телеграфної кореспонденції й телефонних розмов [9, с. 14]. Поняття «таємниці особистого (приватного) життя» є ширшим, оскільки до нього входять не лише особисті таємниці, а й професійні таємниці, які охоплюють сферу особистого життя громадянина та поставлені під охорону закону.

Професійні таємниці – це таємниці, довірені особою представникам певних професій із метою здійснення (захисту) своїх прав і законних інтересів. В основі професійних таємниць лежать особисті таємниці, захищені від розголошення пра-

вовими заборонами, які адресовані тим, кому ці таємниці довірені за необхідністю [9, с. 14]. Як зазначає більшість дослідників, оприлюднення таких таємниць може зробити людину беззахисною перед іншими людьми й суспільством у цілому [11, с. 58]. Тому відомості, які становлять професійну таємницю певних категорій осіб і стосуються фізичної особи, завжди повинні визнаватися такими, що є конфіденційною інформацією про особу.

Професійні таємниці, як правило, встановлюються нормами інших галузей права. При цьому слід зазначити, що розголошення професійної таємниці не обов'язково порушує таємницю особистого життя. Усе залежить від конкретного суб'єктного складу правовідносин і, відповідно, характеру відомостей, які було розголошено. Наприклад, згідно із Законом України «Про банки і банківську діяльність» до банківської таємниці належать, зокрема, відомості про банківські рахунки клієнтів, операції, які було проведено на користь чи за дорученням клієнта, про здійснені ним угоди, його фінансово-економічний стан, відомості щодо комерційної діяльності клієнтів чи комерційної таємниці, будь-якого проекту, винаходів, зразків продукції [1]. Якщо такі відомості стосуються фізичної особи-клієнта банку, вони також є таємницею приватного життя особи. Водночас зміст банківської таємниці в жодному разі не вичерпується таємницями приватного життя. Останні лише за наявності відповідного суб'єктного складу можуть входити до поняття банківської таємниці, і навпаки, банківська таємниця може містити таємниці приватного життя особи.

Таке «змішування» правових режимів таємниць пояснюється особливостями інформації, зокрема, незалежно від правового режиму, зміст відомостей залишається однаковим. Тому, аналізуючи систему таємниць приватного (особистого) життя, необхідно враховувати не лише зміст і правовий режим самих відомостей, а й характер і вид правовідносин, що складаються з приводу їх збирання, зберігання, поширення та використання.

Доцільність поділу таємниць приватного (особистого) життя на професійні (довірені) таємниці та особисті (недовірені) таємниці проявляється також під час аналізу характеру правовідносин, що виникають щодо реалізації особою права на недоторканність особистого (приватного) життя.

Так, правовідносини, що складаються у сфері захисту особистих (недовірених) таємниць, виникають у результаті реалізації абсолютного права особи на приватне життя та збереження в таємниці відомостей про своє приватне життя. Це право реалізується людиною в межах абсолютних правовідносин, сторонами яких виступають сам уповноважений суб'єкт (особа, якій належать відомості про власне приватне життя) і невизначене коло осіб (фактично всі інші члени суспільства, на яких покладено обов'язок утримуватися від дій, що порушують таємницю приватного життя особи, за умови вжиття певних заходів для її збереження самою особою). Таким чином, обов'язок, що кореспондує праву особи на недоторканність особистих (недовірених) таємниць, виникає в невизначеного кола суб'єктів і полягає в утриманні від вчинення певних дій.

Водночас щодо збереження професійних (довірених) таємниць виникають відносні правовідносини, оскільки їх учасниками виступають дві юридично рівні

сторони. При цьому суб'єктний склад таких правовідносин є чітко визначеним: особа, яка професійно займається певною діяльністю (банк, лікар тощо), та фізична особа, яка вступає в правовідносини з метою реалізації своїх суб'єктивних прав (клієнт банку, пацієнт тощо). У цьому випадку зміст правовідносин становлять право уповноваженої особи вимагати виконання обов'язку не розголошувати відомості свого приватного життя та кореспондуючий йому обов'язок зобов'язаного суб'єкта зберігати в таємниці такі відомості, що стали йому відомі під час здійснення професійної діяльності. Таким чином, збереження професійних (довірених) таємниць відбувається шляхом дій конкретного зобов'язаного суб'єкта.

Аналіз чинного кримінального та іншого законодавства України дає підстави виділяти такі види професійних (довірених) таємниць особистого життя: адвокатську, судового захисту й представництва, сповіді, діяльності психолога, нотаріальну, медичну, банківську, страхування, кореспонденції (що передається засобами зв'язку), усиновлення, голосування, службу та податкову (не стосується осіб, які обіймають певні посади та на яких законом покладено обов'язок декларування доходів).

У статті 182 Кримінального кодексу України (далі – КК України) законодавець не пов'язує настання відповідальності за порушення недоторканності приватного життя з приналежністю особи до переліку представників певних професій, встановлюючи відповідальність за незаконне збирання, зберігання, використання, знищення, поширення конфіденційної інформації про особу або незаконну зміну такої інформації. Незважаючи на те, що саме поняття «таємниця» в цій статті не вживається, зіставлення гіпотези (умови) такої кримінально-правової норми («крім випадків, передбачених іншими статтями цього Кодексу»), а також того факту, що іншими статтями КК України передбачається охорона окремих видів таємниць, свідчить, що законодавцем встановлено охорону саме таємниць особистого (приватного) життя.

Таким чином, таємниця сімейних відносин, творчості, таємниця особистої документації (щоденників, особистих паперів), інтимних стосунків, житла підпадають під кримінально-правову охорону.

Окрім таємниці сімейних відносин (сімейної таємниці), до особистих недовірених таємниць приватного життя належить також таємниця інтимних стосунків. Законодавець вживає термін «інтимний бік життя особи» в галузевому законодавстві поряд із терміном «обставини особистого життя», що дає нам підстави виділити перші в окрему групу відносин, які становлять конфіденційну інформацію про особу. Категорія «обставини особистого життя» є ширшою та охоплює відомості про інтимне життя громадян. І.Л. Петрухін зазначає: «Особисте життя – родове, а інтимне життя – видове поняття. Одне й інше знаходяться під захистом закону. Далеко не всі сторони особистого життя є інтимними. Під інтимним життям слід розуміти найбільш «сокровенне», утаємничене, надто особистісне в стосунках між людьми. Розголошення відомостей про інтимне життя зазвичай викликає почуття сорому, дає привід для пліток і перекручень, породжує сенсації, які ганьблять честь і гідність, псує репутацію, створює перешкоди службовій кар'єрі» [9, с. 18–19].

До особистих недовірених таємниць громадян належить також таємниця особистої документації (або особистих паперів). До останніх Цивільний кодекс України

відносить документи, фотографії, щоденники чи інші записи, особисті архівні матеріали тощо. Особисті папери належать фізичній особі за правом власності. Це право включає в себе можливість надавати згоду або забороняти ознайомлення з особистими паперами, їх використання й розпорядження.

Можна зробити висновок, що на сьогодні кримінальним законодавством України встановлено відповідальність за порушення насамперед таких особистих і сімейних таємниць, щодо яких існує встановлена в іншому законодавстві (окрім кримінального) заборона на їх збирання, розголошення (поширення) та використання всупереч бажанню й інтересам осіб, яких ці таємниці безпосередньо стосуються. Ця заборона формулюється за допомогою одного або декількох із таких способів:

1) визначення кола суб'єктів, які зобов'язані зберігати чужі особисті чи сімейні таємниці, що стали їм відомі у зв'язку з виконанням ними певних обов'язків (так побудовано норми, спрямовані на захист лікарської таємниці та таємниці голосування);

2) визначення фактів, відомості щодо яких не повинні бути розголошені (цей спосіб застосовується під час охорони таємниці усиновлення);

3) визначення виду інформації, щодо якої існує кримінально-правова заборона на її збирання, зберігання, використання, знищення, поширення чи зміну (у такий спосіб сконструйовано норму про порушення недоторканності приватного життя);

4) визначення форм існування відомостей чи засобів їх передачі, які повинні залишатися недоторканими для забезпечення збереження таємниці (так сконструйовано кримінально-правову норму, завданням якої є захист таємниці поштово-телеграфної чи іншої кореспонденції, що передається засобами зв'язку або через комп'ютер).

З урахуванням цих положень можна дійти висновку, що в статті 182 КК України закріплено загальний склад злочину («Порушення недоторканності приватного життя»), а в статтях 145, 159, 163, 168 КК України – спеціальні склади злочинів, скоєння яких порушує режим таємниці приватного життя особи. Питання щодо кримінально-правової охорони таємниць приватного життя особи, щодо яких не встановлено спеціальні заборони, на сьогодні залишається відкритим. Виокремлення цих категорій як окремих видів довірених таємниць постає з комплексного аналізу різних галузевих норм. Так, стаття 65 Кримінально-процесуального кодексу України від 13.04.2012 р. містить заборону допиту як свідків таких осіб:

- захисника, представника потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача, юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, законного представника потерпілого, цивільного позивача в кримінальному провадженні (про обставини, які стали їм відомі у зв'язку з виконанням функцій представника чи захисника);
- адвоката (про відомості, які становлять адвокатську таємницю);
- нотаріуса (про відомості, які становлять нотаріальну таємницю);
- священнослужителів (про відомості, отримані ними під час сповіді віруючих);
- осіб, які мають відомості про справжні дані осіб, щодо яких застосовано заходи безпеки (щодо цих даних) [2].

Це дає підстави стверджувати про наявність таких видів довірених таємниць особистого (приватного життя), як адвокатська таємниця й таємниця юридичного представництва, нотаріальна таємниця, таємниця сповіді, службова таємниця.

У науковій літературі вказується на необхідність кримінальної відповідальності за розголошення адвокатської таємниці [12, с. 213], за порушення таємниці сповіді [6, с. 104–108; 8, с. 247–248] тощо. Проте такі види таємниць досі не знайшли свого прямого законодавчого закріплення в нормах кримінального права.

Насамперед це пояснюється тим, що аналізоване питання ще повністю не вирішене й у цивільно-правовій науці, а кримінальна відповідальність – це все-таки найбільш суворий вид відповідальності, кримінальне право залучається до механізму захисту охоронюваних правом об'єктів в останню чергу, коли можливості інших галузей вичерпано або їх недостатньо.

Незважаючи на такий характер кримінальної відповідальності, підстави її в статті 182 КК України визначено нечітко. Зокрема, з назви цієї статті з'ясовуємо, що об'єктом такого злочину є право громадянина на недоторканність приватного життя. Автори коментаря Кримінального кодексу України відносять до нього також право на особисту й сімейну таємницю. Проте, як бачимо, останнє не знайшло закріплення на законодавчому рівні, і це викликає й викликати труднощі під час тлумачення та практичного застосування цієї норми. Оскільки предметом аналізованого злочину є конфіденційна інформація про особу, цю проблему можна було би вирішити одним із таких способів:

1) шляхом викладу частини 1 статті 182 КК України в такій редакції: «Незаконне збирання, зберігання, використання або поширення конфіденційної інформації про особисте та сімейне життя особи без згоди цієї особи, а також незаконна зміна такої інформації, крім випадків, передбачених іншими статтями цього Кодексу»;

2) шляхом внесення змін до чинного законодавства України, зокрема Закону України «Про інформацію», або прийняття нового нормативно-правового акта, який визначав би коло відомостей, що можуть визнаватися конфіденційною інформацією про особу, та їх співвідношення з особистою й сімейною таємницею. Так, наприклад, Указом Президента Російської Федерації було затверджено Перелік відомостей конфіденційного характеру, у якому визначено коло відомостей, що є конфіденційною інформацією про особу.

Щодо кримінально-правової відповідальності за розголошення довірених (професійних) таємниць приватного життя особи підтримуємо позицію, що встановити вичерпний перелік працівників і професій, які можуть мати доступ до конфіденційної інформації про особу, практично неможливо. У зв'язку із цим вважаємо, що спеціальний суб'єкт злочину, а саме особа, яка використовує своє службове становище чи професійну діяльність, повинен виступати як кваліфікуюча ознака складу злочину, передбаченого статтею 182 КК України.

Література

1. Про банки і банківську діяльність : Закон України від 07.12.2000 р. № 2121-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 5–6. – Ст. 30.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9–13. – Ст. 88.
3. Горпинюк О.П. Кримінально-правова охорона інформаційного аспекту приватності в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / О.П. Горпинюк ; Львівський держ. ун-т внутр. справ. – Львів, 2011. – 242 с.

4. Красавчикова Л.О. Понятие и система личных неимущественных прав граждан (физических лиц) в гражданском праве Российской Федерации / Л.О. Красавчикова. – Екатеринбург : Уральская гос. юрид. академия, 1994. – 240 с.
5. Маленина М.Н. Личные неимущественные права граждан: понятие, осуществление, защита : [монография] / М.Н. Маленина. – М. : МЗ Пресс, 2000. – 242 с.
6. Марисюк К.Б. Чи потрібна кримінально-правова відповідальність за порушення таємниці сповіді / К.Б. Марисюк // Вісник ЛІВС при НАВС України. – 2003. – № 1. – С. 104–108.
7. Михайлов В.В. Право на тайну / В.В. Михайлов // Закон. – 1998. – № 2. – С. 5–8.
8. Палій М.В. Основи кримінально-правового захисту таємниці сповіді / М.В. Палій, Г.М. Волкова // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. – 2005. – № 2. – С. 237–248.
9. Петрухин И.Л. Личная жизнь: пределы вмешательства / И.Л. Петрухин. – М. : Юридическая литература, 1989. – 192 с.
10. Петрухин И.Л. Личная тайна (человек и власть) / И.Л. Петрухин. – М. : Изд-во ИГиП РАН, 1998. – 232 с.
11. Серьогін В.О. Приватне життя як об'єкт конституційного права на недоторканність приватного життя / В.О. Серьогін // Вісник Академії правових наук України. – 2011. – № 1(64). – С. 51–62.
12. Титов А.М. Щодо можливості криміналізації розголошення адвокатської таємниці / А.М. Титов, Г.К. Тегерятник // Кримінальний кодекс України 2001 р.: проблеми застосування і перспективи удосконалення : матер. наук.-практ. конф. м. Львів (7–8.04.2006 р.) : у 2 ч. / за ред. В.Л. Ортинського. – Львів : Львівський держ. ун-т внутр. справ, 2006. – Ч. 2. – С. 211–214.

Анотація

Король І. Б. Проблеми класифікації конфіденційної інформації про особу, що підлягає кримінально-правовій охороні. – Стаття.

У роботі досліджується зміст поняття «таємниці приватного життя особи» на основі аналізу норм чинного законодавства та наукових розробок у сфері захисту особистих прав громадян. Досліджено основні критерії поділу особистих таємниць, виділено їх основні види. Проаналізовано стан законодавчого регулювання окремих таємниць приватного життя особи, запропоновано шляхи його подальшого вдосконалення.

Ключові слова: конфіденційна інформація, таємниця приватного життя, недоторканність приватного життя, класифікація, розголошення, кримінально-правова охорона.

Аннотация

Король И. Б. Проблемы классификации конфиденциальной информации о лице, которая подлежит уголовно-правовой охране. – Статья.

В работе исследуется содержание понятия «тайна частной жизни лица» на основе анализа норм действующего законодательства и научных разработок в сфере защиты личных прав граждан. Исследованы основные критерии разделения личных тайн, выделены их основные виды. Проанализировано состояние законодательного регулирования отдельных тайн частной жизни лица, предложены пути его дальнейшего совершенствования.

Ключевые слова: конфиденциальная информация, тайна частной жизни, неприкосновенность частной жизни, классификация, разглашение, уголовно-правовая охрана.

Summary

Korol I. B. Problems of classification of confidential information about a person subject to criminal law protection. – Article.

The article deals with the meaning of “privacy” based on an analysis of the current legislation and scientific research in the protection of civil rights. The basic criteria for identifying of privacy, its main types are highlighted. Analyzing state legislative regulation of privacy the ways of its further improving are proposed.

Key words: confidential information, personal secret, privacy, classification, disclosure, criminal law protection.